

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **J.C.**, bytem X, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. 6549-2/2016-900000-304.7,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 12. 4. 2016 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále také jen „celní úřad“) ze dne 7. 12. 2015, č. j. 55931-24/215-610000-12. Tímto rozhodnutím celní úřad shledal žalobce vinným z přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), spáchaného ve vědomé nedbalosti tím, že jako řidič vozidla tovární značky BMW, registrační značky x a mezinárodní poznávací značky CZ (dále také jen „předmětné vozidlo“), užil dne 8. 3. 2015 v 17:40 hod. na 33. km zpoplatněné pozemní komunikace D1 ve směru jízdy na Brno předmětné vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Popsaným jednáním žalobce porušil právní povinnost stanovenou ustanovením

§ 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Za to byla žalobci v souladu s ustanovením § 42a odst. 8 téhož zákona uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí celního úřadu.

Žalobce předně celnímu úřadu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (správně Nejvyššího soudu) ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007, vytýká nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť nehodnotil každý důkaz zvlášť, ale své závěry vyvodil pouze ze souhrnného zjištění.

Dále namítá, že shromážděné podklady nebyly postačující k prokázání skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a aby na jejich základě mohl být žalobce uznán vinným z předmětného přestupku. K tomu uvádí, že z protokolu ze dne 8. 3. 2015, který byl sepsán v místě kontroly, nevypývá, že by vozidlo žalobce bylo zastaveno a kontrolováno na čerpací stanici Agip. Podle žalobce tak není zřejmé, jak mohl celní úřad jako místo kontroly určit tuto benzinovou stanici, když o tom neměl k dispozici žádný důkaz. Žalobce rovněž namítá, že přiložená fotodokumentace neprokazuje, že vozidlo žalobce bylo zastaveno na zpoplatněném úseku komunikace. Na fotografiích není zachyceno vozidlo, jež by se nacházelo na placeném úseku. Fotodokumentace neprokazuje ani skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, neboť není na žádné z nich zachycen. Fotografie nejsou ani datovány a časovány, takže neprokazují, kdy bylo vozidlo vyfoceno. Fotografie tak mohly být pořízeny „prakticky kdykoliv a kdekoliv“.

Žalobce nesouhlasí rovněž se zjištěním, že „byl před vjezdem na dálnici D1 informativní značkou upozorněn na skutečnost, že vjíždí na zpoplatněnou pozemní komunikaci“ (bod 12 žaloby). Správním orgánům vytýká, že se nezabývaly tím, kde měl na zpoplatněnou komunikaci vjet, ani zda na tomto nájezdu byla umístěna příslušná informativní dopravní značka. Poukazuje přitom na skutečnost, že na dálnici najel „z komunikace vedoucí z obce H.“. Na mapě šipkou zobrazuje příjezd k dálnici D1 po komunikaci vedoucí od objektu na adrese H. 53. Namítá, že na této komunikaci se nenachází dopravní značka značící nájezd na zpoplatněnou komunikaci. Poukazuje na to, že po řidiči nelze požadovat, aby rozpoznal každý z nájezdů na dálnici, s tím, že dle § 20 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích podléhá zpoplatnění taková pozemní komunikace, která je označena značkou označující zpoplatnění. Správní orgán tak neprokázal, že žalobce věděl, že vjíždí na komunikaci zařazenou do systému časového zpoplatnění. Tuto skutečnost žalobce zjistil až ve chvíli, kdy se na dálnici ocitl a všiml si dopravního značení typického pro dálnice. Žalobce měl v úmyslu odstranit protiprávní stav ihned, jakmile se o něm dozvěděl, a proto sjel na nejbližší benzinové stanici, kde chtěl dálniční kupon zakoupit. Žalobce shrnuje, že nebylo v jeho úmyslu jet po dálnici, přičemž při jízdě „z H.“ nebyl upozorněn na to, že vjíždí na dálnici, a proto jej nelze trestat za to, že jeho vozidlo nedisponovalo dálniční známkou.

Žalobce dále v části žaloby nadepsané slovy „Materiální stránka přestupku nebyla naplněna“ poukazuje na skutečnost, že již na místě kontroly namítal, že časový poplatek uhradil, avšak v servise mu nepřelepili z rozbitého čelního skla dálniční známku. Správním orgánům vytýká, že v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu neopatřily důkaz v jeho prospěch. Mohly jej přitom alespoň vyzvat, aby doložil fakturu z autoservisu, či jiný důkaz, kterým by prokázal úhradu poplatku. Na podporu této argumentace cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž s odkazem na § 3 správního řádu mj. konstatoval, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby

byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Namítá, že pokud celní úřad považoval na základě „úředního záznamu“ za podstatné předvolat svědky, neměl předvolat pouze „zasahující policisty“, nýbrž i žalobce. Pokud jde o právní kvalifikaci přestupku, poukazuje na závěr celního úřadu, že své tvrzení ohledně úhrady poplatku neprokázal a že by ani v případě doložení zmíněné operace (správně opravy) nebyl zproštěn své zákonné povinnosti uhradit časový poplatek a přilepit určený díl prokazující úhradu poplatku. Z tohoto závěru žalobce dovozuje, že v řízení neexistoval důvod, pro který by bylo možné tvrzení žalobce považovat za nevěrohodné. Žalobce tak neměl potřebu prokazovat tvrzení, které bylo samo o sobě věrohodné. K tomu dále uvádí, že existovaly dvě verze skutkového průběhu, kdy verzi žalobce, že poplatek uhradil, správní orgán vyhodnotil jako nepodloženou, aniž žalobce předvolal k účastnické výpovědi. Postup celního úřadu, který upřednostnil svou verzi skutkového průběhu, považuje žalobce za tendenční a v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Celní úřad měl naopak vycházet z tvrzení žalobce, neboť neexistovala žádná skutečnost, která by tvrzení žalobce vylučovala nebo zpochybňovala jeho věrohodnost. Kromě toho má žalobce za to, že předmětné jednání naplňovalo znaky přestupku dle § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích (podle kterého se řidič dopustí přestupku, pokud nepřilepí prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku) a nikoli dle odstavce 2 písm. a) citovaného ustanovení (podle kterého se řidič vozidla dopustí přestupku tím, že užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek). Žalobce časový poplatek uhradil, však nepřilepil kupón prokazující úhradu časového poplatku na viditelné místo ve vozidle. Žalobce shrnuje, že žalovaný nezjistil skutkový stav, aby o něm nebyly pochybnosti a nevyvrátil námitku žalobce, že poplatek uhradil. Jednání žalobce bylo navíc kvalifikováno nesprávně a žalobce tak byl uznán vinným z přestupku, kterého se nedopustil.

Žalobce nesouhlasí ani s výší uložené sankce. Rozhodnutí celního úřadu považuje za nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje úvahu o tom, podle jakých kritérií byla výše sankce určena, nejsou uvedeny polehčující a přitěžující okolnosti ani důvody, na základě kterých došlo ke zvýhodnění žalobce v takovém měřítku, aby byla pokuta ve výši 3.000,- Kč optimální. Celní úřad tak nezohlednil všechny rozhodné skutečnosti podle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce odmítá rovněž úvahu žalovaného, že se jedná pouze o 3 % u maximální možné pokuty. Domnívá se totiž, že žalovaný porušil princip legitimního očekávání žalobce. K tomu přikládá rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016, č. j. 4293-8/2016-900000-304.1, kterým byl uznán vinným z přestupků dle § 42a odst. 2 písm. a) a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta toliko ve výši 1.500,- Kč. Žalovaný přitom neodůvodnil, proč v dané věci uložil pokutu v dvojnásobné výši. Tuto sankci považuje za neadekvátní rovněž ve srovnání s výší přírážky v pražské MHD, která tvoří pouze třetinu ceny ročního jízdného. Naopak uložená pokuta představuje dvojnásobek ceny ročního časového poplatku. Sankce byla navíc uložena na základě nesprávného vyhodnocení formy zavinění, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce věděl o tom, že vjíždí na zpoplatněnou komunikaci. V tomto směru žalobce žalovanému s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/213, vytýká, že se nezabýval volní složkou žalobce a v důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tvrzení celního úřadu, že žalobce bydlí v blízkosti dálnice D1 a může mu tak být známo, že vjíždí na zpoplatněný úsek, žalobce považuje za nelogické. Bydliště žalobce totiž neprokazuje, že žalobce zná celý úsek dálnice, včetně všech jejích nájezdů. Žalobce proto považuje sankci za nezákonnou, neboť

celní úřad v rozporu s ustanovením § 12 zákona o přestupcích neprokázal formu zavinění přestupku.

Konečně žalobce namítá, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu nevyhověl jeho žádosti o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Žalobce proto ani nedoplňoval důvody svého odvolání, neboť nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, resp. zda tyto osoby nejsou podjaté. Žalobce tak „mohl předpokládat, že pojaté jsou“, a proto nebylo v jeho zájmu, aby se „hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací“. Žalobce se přitom obával toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání „zamlčet, případně ztratit“. Žalobce dovozuje, že v důsledku postupu žalovaného mu nebylo umožněno, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, má pak napadené rozhodnutí za překvapivé, neboť před jeho vydáním očekával, že bude informován o oprávněné úřední osobě.

Žalovaný v písemném vyjádření k námitkám žalobce ohledně nesprávných skutkových zjištění s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, konstatoval, že je žalobce uplatnil až v žalobě po své předchozí účelové pasivitě. Pokud jde o nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, celní úřad na str. 3-5 odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, z jakých důkazů vycházel a jakou skutečnost každý jednotlivý důkazní prostředek prokazuje. Tyto důkazní prostředky pak vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a také jako celek. Kromě toho žalovaný předchozí rozhodnutí celního úřadu zrušil pro nepřezkoumatelnost, a je tak zřejmé, že vadám způsobujícím nepřezkoumatelnost věnuje náležitou pozornost. K námitce žalobce, že z protokolu o kontrole nevyplývá, že vozidlo bylo zastaveno na čerpací stanici Agip, žalovaný uvádí, že v protokolu je odkaz na fotodokumentaci, na které je vozidlo žalobce zachyceno na místě typickém pro provozní plochu čerpací stanice. Na 33. km dálnice D1 se pak nachází pouze čerpací stanice Agip-B. Není rovněž pravdou, že by předvolaní svědkové byli „poučeni“ v rámci předvolání k ústnímu jednání. Údaj o čerpací stanici totiž není v předvolání uveden. Tato skutečnost byla naopak spontánním vyjádřením svědků.

Žalovaný rovněž odmítá výhradu žalobce, že fotografie neprokazují, že vozidlo bylo zastaveno na zpoplatněném úseku komunikace. Z ostatních důkazů, a to zejména z výpovědí svědků, vyplývá, že k zastavení vozidla na čerpací stanici došlo po předchozím užití zpoplatněné komunikace. Ostatně jiným způsobem se žalobce na čerpací stanici dostat ani nemohl. Stejně tak skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, vyplývá ze svědeckých výpovědí zasahujících celníků. Pokud jde o datum pořízení fotografií, ze situace zachycené na snímcích je zřejmé, že jde o silniční kontrolu, jejímž předmětem je vozidlo žalobce, které se nachází na místě charakteristickém pro obslužnou plochu čerpací stanice. Toto místo svou charakteristikou odpovídá právě provozní ploše čerpací stanice Agip, která se nachází na 33. km dálnice D1. Součástí fotodokumentace jsou rovněž dvě fotografie předloženého technického průkazu, které prokazují, že provozovatelem kontrolovaného vozidla je právě žalobce. Situace zachycená na fotodokumentaci tak plně odpovídá protokolu o kontrole, ve kterém je uvedeno evidenční číslo technického průkazu, registrační značka a tovární značka vozidla, místo kontroly a popis případu. I přes absenci data a času na fotografiích je tak zřejmé, že jde právě o fotodokumentaci, jak ji uvádí protokol o kontrole. Z argumentace žalobce ostatně není zřejmé, kdy jindy, kým jiným a proč by měly být fotografie pořízeny a předány celnímu úřadu ke správnímu řízení.

K argumentaci žalobce ohledně absence dopravního značení žalovaný uvádí, že závěr celního úřadu citovaný v bodě 12 žaloby, byl obsažen v původním rozhodnutí celního úřadu, které bylo zrušeno. Pozemní komunikace zakreslená v žalobcem předloženém plánu přitom není propojena s obcí H., jak tvrdí žalobce. Žalobce tedy především nemá jasno v tom, jakým způsobem se na dálnici D1 vůbec měl dostat, zda to bylo z obce H., jak tvrdí, nebo jízdou z farmy L., jak vyznačil v plánu. Pokud by se žalobce na dálnici D1 dostal z farmy L. po účelové komunikaci, jistě by tuto skutečnost rozvedl v rámci své žalobní argumentace a nespokojil by se s pouhým rozporuplným tvrzením, že na dálnici D1 najel z obce H., což přiložený plánec popírá. Pokud by žalobce skutečně najel na dálnici D1 z obce H., pak by užil nájezd č. 29, který je osazen příslušným značením. Uvedená obslužná účelová komunikace nevyúsťuje přímo na dálnici D1 a není tedy důvod, aby se na ní nacházela značka označující nájezd na zpoplatněnou komunikaci. V průběhu kontroly přitom žalobce nepovažoval za potřebné sdělit, že na dálnici D1 najel na 29. km omylem v důsledku absence dopravního značení na nájezdu. Na sdělení podezření ze spáchání přestupku žalobce reagoval pouze tak, že mu v servise při výměně čelního skla zapomněli přelepit časový kupón, a odmítl podepsat protokol o kontrole s odůvodněním, že „mu to poradil právník“.

Žalobce v průběhu celého řízení uvedenou okolnost nenamítal a přichází s ní až v žalobě, více než rok od spáchání přestupku. S odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010 - 58, proto žalovaný argumentaci žalobce považuje za bezpředmětnou. Kromě toho k odpovědnosti za předmětný přestupek postačuje zavinění z nedbalosti a není tak rozhodné, jaké okolnosti předcházely užití zpoplatněné komunikace. Žalovaný dovozuje, že s ohledem na vzdálenosti farmy L. či obce H. od dálnice D1 a vzhledem k bydlišti žalobce, jeho presumované řidičské praxi a znalosti průběhu dálnice D1 se žalobce mohl na dálnici D1 dostat pouze v důsledku nedbalosti.

Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami žalobce, jimiž poukazuje na to, že mu v servise měnili čelní sklo a zapomněli přelepit dálniční známku, a dovozuje nesprávnou právní kvalifikaci přestupku. K tomu uvádí, že žalobce ke svým tvrzením nepředložil fakturu ze servisu ani díl B kupónu, který by mu zůstal i přes výměnu čelního skla. Svou obranu založenou na jediné větě zapsané na místě kontroly pak žalobce rozvíjí až rok po spáchání přestupku v rámci žaloby, přestože měl k tomu opakovaně příležitost v průběhu správního řízení. Přitom ani k žalobě žalobce fakturu ze servisu ani díl B kupónu nedoložil. Tvrzení žalobce proto žalovaný má bez dalšího za nedůvodné. K námitce žalobce, že se správní orgány nepokusily toto tvrzení žalobce ověřit, žalovaný uvádí, že žalobce své tvrzení založené na jediné větě a bez jediného důkazu v průběhu řízení i přes profesionální zastoupení nijak nerozvinul. Správní orgán pak neměl povinnost zkoumat a vyzývat žalobce k prokázání jeho obecného a nedoloženého tvrzení. Tvrzení žalobce nebylo ani věrohodné, neboť žalobci by jistě zůstal díl B kupónu, který mohl předložit při kontrole. Navíc se nejedná o konkurenci dvou skutkových verzí, neboť verze žalobce představuje pouze marginální možnost, že se mohl dopustit stejně závažného přestupku spočívajícího v nevylepení dílu kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku, k níž zůstal žalobce v průběhu celého řízení pasivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47). I tato možnost však byla rozptýlena, neboť úhrada časového poplatku se prokazuje platným dvoudílným kupónem, jehož díl A nebyl na vozidle žalobce vylepen, a k námitce žalobce o výměně skla byla při kontrole u žalobce zjišťována alespoň přítomnost dílu B, avšak s negativním výsledkem. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 5 As 126/2011 - 68, a ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, tak

správním orgánům vznikla nanejvýš povinnost s tvrzením žalobce se vypořádat v odůvodnění rozhodnutí, čemuž dostaly. Přestupek žalobce byl proto rovněž správně kvalifikován po právní stránce.

Pokud jde o výši sankce, celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí posoudil jednání žalobce jako spáchané z vědomé nedbalosti, uvedl tedy způsob zavinění, dále se zabýval významem chráněného zájmu a přetěžujícími okolnostmi, kdy konstatoval, že žalobce požíval neoprávněné finanční výhody oproti ostatním řidičům. Jako polehčující okolnost celní úřad vadně, avšak ve prospěch žalobce, shledal, že žalobce se stejného nebo podobného porušení zákona nedopustil, tedy přihlédl k osobě pachatele. Zhodnotil rovněž míru společenské nebezpečnosti a neshledal její vyšší míru. Celní úřad tedy náležitě uvedl kritéria rozhodná pro stanovení výše pokuty. Žalovaný přitom dále poukazuje na skutečnost, že uložená pokuta představuje toliko 3 % z celkové možné výše. Celní úřad tak uložil pokutu na samé spodní hranici a za této situace je podrobnější odůvodnění výše sankce nadbytečné. Výše pokuty pak vyjadřuje právě již samu typovou nebezpečnost předmětného přestupku. S ohledem na cenu roční dálniční známky bude pokuta za tento přestupek ukládána pod hodnotu této známky jen velmi sporadicky a za přítomnosti výjimečných polehčujících okolností. Výše pokuty bude naopak dosahovat pravidelně alespoň výše 3.000,- Kč, aby obsáhla náhradovou (cenu známky) i sankční složku (prevence do budoucna). Za nepřipadný žalovaný považuje poukaz žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016. Kromě toho, že na toto rozhodnutí mohl žalobce poukázat již v odvolání, nelze přehlédnout, že sankce v přiloženém rozhodnutí byla uložena za odlišných skutkových okolností. V tehdy posuzované věci byl žalobce zastaven již na nájezdu dálnice D1 v době teprve 10 dní po skončení platnosti kupónu pro rok 2014. Uložená pokuta ani nemohla být žalovaným pro zákaz reformatio in peius zvýšena. Oproti tomu v dané věci žalobce standardně užil dálnici D1, a to více než měsíc od časové účinnosti nových dálničních kupónů. Uvedené rozdílné okolnosti proto vylučují legitimní očekávání žalobce, že mu bude uložena nižší sankce. Žalobce naopak mohl s ohledem na recidivu očekávat pouze vyšší sankci, než v prvním případě. Rozdíl v sankcích přitom představuje pouhé 1,5 % v rámci zákonného rozpětí, kdy oba případy nevybočují z mantinelů správního uvážení o výši sankce. Srovnání s přírážkou k jízdnému v pražské MHD žalovaný nepovažuje za přílehlavé. Zákonem chráněný veřejnoprávní zájem na úhradě užití zpoplatněných komunikací se totiž liší od soukromoprávního zájmu dopravce. Rozdíl je také v typu odpovědnosti a účelu sankce. Přírážka k jízdnému totiž nepředstavuje represivní sankci, ale pouze kompenzuje výdaje dopravce spojené s dodatečným vymáháním běžného jízdného. Kromě toho protiprávní jednání v případě užití zpoplatněné dálnice vyžaduje sofistikovanější skutečnost – vozidlo a je nepoměrně závažnější. Pokud jde o žalobcem namítané nesprávné posouzení zavinění, celní úřad na straně 6 svého rozhodnutí a žalovaný v bodě 8 (správně bod 18) napadeného rozhodnutí uvádí skutečnosti, na základě kterých dospěli k závěru o naplnění subjektivní stránky přestupku. Na tomto závěru nic nemění argumentace žalobce o absenci dopravního značení. Pokud žalovaný odkázal na bydliště žalobce, učinil tak proto, že žalobci musela být známa existence zpoplatnění dálnice D1 a její stěžejní průběh (Praha-Brno), nikoli z důvodu, že žalobce musel znát všechny zpoplatněné úseky a podrobné značení dálnice. Skutečnost, že žalobce o zpoplatnění dálnice D1, včetně negativních následků neuhrazení časového poplatku, v době kontroly věděl, pak vedle již dovozených okolností, tj. řidičská praxe, obecná znalost zpoplatnění dálnice D1, její řádné značení, vyplývá právě i z toho, že dne 8. 3. 2015 byl žalobce kontrolován a bylo mu sděleno podezření ze stejného přestupku.

Žalovaný konečně nesouhlasí ani s argumentací žalobce ohledně žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008 - 124, uvádí, že k úspěšnosti své námítky by žalobce musel v žalobě tvrdit a prokazovat, že neposkytnutí uvedené informace zapříčinilo vydání nezákonného rozhodnutí osobou, která byla z konkrétních důvodů skutečně podjatá. To však žalobce neučinil. Uvedenou žádost navíc zástupce žalobce vznáší ve všech svých obsahově totožných blanketních odvoláních. Podle žalovaného se tak nejedná o vážně míněný a legitimní požadavek, který by sledoval účel ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. Jde naopak o další z obstrukčních praktik, které mají za cíl prodloužit správní řízení. Neposkytnutím požadované informace k formulářové žádosti nemohlo materiálně dojít ani ke zkrácení práv žalobce. Žalobce rovněž přehlíží, že byl k doplnění odvolání vyzván usnesením celního úřadu, který by doplnění odvolání založil do správního spisu. Neznalost oprávněné úřední osoby odvolacího orgánu tak nemohla žalobci bránit v doplnění odvolání. Navíc není zřejmé, jak by mohla žalobci oprávněná úřední osoba škodit v jeho bagatelní věci. K nedoplnění odvolání tak došlo pouze z důvodu pasivity žalobce. Žalobce odvolání nedoplnil ani do vydání napadeného rozhodnutí dne 2. 2. 2016. Napadené rozhodnutí nelze přitom považovat ani za překvapivé, neboť jde o kategorii spojovanou s jinou procesní situací, kdy odvolací orgán např. posoudí po právní stránce věc odlišně od orgánu prvního stupně a neseznámí s tímto názorem nebo s provedeným dokazováním účastníka řízení před vydáním rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2007, sp. zn. IV. ÚS 321/07).

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.

Dne 8. 3. 2015 sepsal Celní úřad pro Středočeský kraj protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů, zjištěném provedenou kontrolou dle § 40 odst. 7 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Z popisu případu vyplývá, že uvedeného dne bylo kontrolováno vozidlo žalobce, které užilo zpoplatněnou komunikaci, aniž byl uhrazen časový poplatek. Řidičem vozidla byl žalobce, který hlídce uvedl, že „bylo měněno čelní sklo, které bylo rozbité, a v servise zapomněli dálniční kupón přelepit“. Dále bylo zjištěno, že řidič u sebe neměl ani kontrolní díl od dálničního kupónu. Žalobce se k obsahu protokolu nevyjádřil a odmítl jej podepsat z důvodu, že „mu to poradil právník“. Jako místo zjištění je uveden údaj: 33 km D1 směr Brno. Datum a čas zjištění je: 8. 3. 2015 v 17:40 hod. Údaj o identifikaci spolujezdce je proškrtnut. V popisu případu je odkaz na fotodokumentaci, kterou tvoří celkem 5 fotografií. Z údajů uvedených ve vlastnostech souboru/podrobnosti vyplývá, že fotografie byly pořízeny dne 8. 3. 2015 v době od 17:41 hod do 17:44 hod. Na fotografiích je zachyceno vozidlo žalobce bez platného kupónu (fotografie 2d a 2e). Z fotografie 2a je zřejmé, že vozidlo žalobce se spolu s vozidlem celního úřadu nachází na obslužné ploše čerpací stanice. Na fotografiích 2b a 2c je zachyceno osvědčení o registraci vozidla žalobce.

Po zahájení řízení celní úřad v rámci jednání dne 6. 5. 2015, jehož se žalobce nezúčastnil, provedl dokazování čtením protokolu ze dne 8. 3. 2015 a fotodokumentace z místa kontroly. Žalobce nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a dne 4. 6. 2015 vydal celní úřad rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným předmětným přestupkem a uložil mu pokutu ve výši 3.000,- Kč, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. K blanketnímu odvolání, které žalobce k výzvě celního úřadu nedoplnil, žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 8. 2015 citované rozhodnutí celního úřadu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil celnímu úřadu k novému projednání. Celní úřad poté

nařídil ústní jednání na den 3. 11. 2015 s tím, že žalobce informoval o tom, že ve stanovený den proběhne dokazování za použití protokolu o kontrole, fotodokumentace, výpisu z Centrálního registru subjektů a výsledku svědků – zasahujících příslušníků celní správy. Uvedené důkazy při jednání dne 3. 11. 2015, jehož se žalobce opět nezúčastnil, celní úřad provedl. Z výpovědí svědků shodně vyplývá, že vozidlo žalobce spatřili poprvé na cca 29. km dálnice D1 ve směru na Brno, ve vozidle se nacházel pouze řidič a bylo zastaveno na 33. km dálnice D1 na čerpací stanici AGIP. Po celou dobu od 29. km dálnice D1 do zastavení vozidla svědci neztratili oční kontakt s vozidlem. K tomu svědek Nakládal vypověděl, že již na nájezdu si všiml, že vozidlo nemá vylepenou dálniční známku. K dotazu, zda má dálniční kupón, žalobce odpověděl, že jej nemá, protože mu bylo měněno čelní sklo. Jelikož žalobce nesouhlasil s výší pokuty, byl s ním sepsán protokol.

Poté, co žalobce opětovně nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, celní úřad rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015 shodně jako v předchozím rozhodnutí shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 3.000,- Kč, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Celní úřad rekapituloval dosavadní průběh řízení. Uvedl obsah protokolu ze dne 8. 3. 2015 a citoval rovněž výpovědi svědků. Z protokolu a fotodokumentace vzal za zjištěné, že kontrola byla provedena u vozidla žalobce, a to na 33. km dálnice D1 na čerpací stanici AGIP. Na tuto čerpací stanici se přitom není možné dostat jinak než užitím zpoplatněné komunikace D1, neboť existenci jiné příjezdové cesty než dálničního tělesa vylučuje absence dopravního značení IP14a „Dálnice“ a IP14b „Konec dálnice“ na vjezdu a výjezdu dálnice. Z výpovědí svědků měl za zjištěné, že vozidlo spatřili již na 29. km dálnice D1. Celní úřad tak měl za prokázané, že vozidlem žalobce byl v systému časového zpoplatnění užit úsek zpoplatněné pozemní komunikace. Z pořízené fotodokumentace pak celní úřad zjistil, že na vozidle žalobce se nenacházel platný kupón prokazující úhradu časového poplatku, což je v souladu s tvrzením svědků v protokolu a při ústním jednání. Celní úřad proto vzal za prokázané, že vozidlo žalobce bylo užito v systému časového zpoplatnění, aniž byl uhrazen časový poplatek. Stejně tak z ověření totožnosti a údajů uvedených v protokolu, jakož i z výpovědí svědků, měl celní úřad za prokázané, že vozidlo řídil v posuzované době žalobce.

Po posouzení podkladů pro rozhodnutí v jejich souhrnu a jako celek a v jejich vzájemných souvislostech dospěl celní úřad k závěru, že žalobce v předmětné době užil svým vozidlem minimálně 29. až 33. km zpoplatněné pozemní komunikace D1 ve směru na Brno, aniž byl uhrazen časový poplatek. Citoval ustanovení § 20, § 21, § 21a, § 21e a § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích s tím, že podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K tomu s odkazem na výpis Centrálního registru subjektů konstatoval, že žalobce je prokazatelně od roku 2009 držitelem řidičského oprávnění skupiny B, AM a B1, takže si musel být vědom povinnosti uhradit časový poplatek za užití zpoplatněné pozemní komunikace. Před vjezdem na dálnici D1 byl žalobce informativně dopravní značkou IP14a „Dálnice“ upozorněn na skutečnost, že vjíždí na pozemní komunikaci, která je zpoplatněna časovým poplatkem. Žalobce si tak podle celního úřadu jistě mohl uvědomit, že se nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci, zvláště za situace, kdy dálnice D1 je jako zpoplatněná pozemní komunikace notoricky známá. V tomto ohledu celní úřad uvedl, že žalobce bydlí v blízkosti této dálnice. Možnost, že by si žalobce i přes uvedené skutečnosti nebyl vědom toho, že užívá zpoplatněnou pozemní komunikaci, proto celní úřad označil jako vysoce nepravděpodobnou. V souladu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích pak celní úřad jednání žalobce posoudil jako jednání z vědomé nedbalosti.

K vyjádření žalobce ohledně výměny čelního skla v servisu celní úřad konstatoval, že žalobce své tvrzení při kontrole ani v průběhu řízení ničím nedoložil. Podotkl, že i v případě doložení operace (správně opravy) by žalobce nebyl zproštěn povinnosti dle § 21e zákona o pozemních komunikacích, tj. uhradit časový poplatek a přilepit příslušný díl kupónu prokazující úhradu na viditelném místě na vozidle před užitím zpoplatněné komunikace.

Při stanovení výše pokuty celní úřad přihlédl ke všem zjištěným okolnostem, zejména ke způsobu, jakým se žalobce dopustil přestupku, a jeho následkům. Vycházel přitom z významu chráněného zájmu. Přihlédl rovněž k tomu, že žalobce svým jednáním získal bezdůvodně finanční výhodu oproti ostatním platícím účastníkům silničního provozu. S ohledem na způsob spáchání a jeho následky však celní úřad neshledal u jednání žalobce vysokou míru společenské nebezpečnosti. Jako polehčující zohlednil tu skutečnost, že žalobce dosud nebyl za stejné nebo podobné porušení zákona o pozemních komunikacích pravomocně potrestán. Při stanovení výše pokuty vzal rovněž v úvahu maximální výši pokuty.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které nebylo k výzvě celního úřadu doplněno. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že dostupné důkazní prostředky tvoří ucelený důkazní řetězec prokazující všechny okolnosti spáchaného skutku, včetně toho, že se jej dopustil právě žalobce. Konkrétně výpovědi svědků a protokolem bylo prokázáno, že vozidlo řídil žalobce. Fotodokumentací a výpovědi svědků bylo dále prokázáno, že vozidlo žalobce nemělo vylepený kupón, a to podle svědecké výpovědi již během jízdy na 29. km dálnice D1. Žalobce tak prokazatelně užil zpoplatněný úsek dálnice D1, a to minimálně v úseku mezi 29. a 33. km této dálnice, kde bylo vozidlo na čerpací stanici Agip zastaveno a podrobeno kontrole. K tomu žalovaný podotkl, že v případě předmětného přestupku je sankcionováno jednorázové použití zpoplatněné komunikace, které bývá zjištěno v určitém místě. Nezáleží tak na délce úseku, který žalobce ujel, ani po jakou dobu dálnici D1 užíval. Podstatou protiprávního jednání je již samotné jednorázové užití zpoplatněné komunikace. Z výpovědi svědků dále vyplývá, že řidič byl ve vozidle sám a že vozidlo, které bylo spatřeno na 29. km dálnice D1, se shoduje s kontrolovaným vozidlem. Tomu odpovídá rovněž pořízená fotodokumentace, na které je zachyceno prázdné vozidlo žalobce a vozidlo celní správy, mezi nimiž stojí jediná kontrolovaná osoba. Z fotodokumentace je zřejmá rovněž absence dálničního kupónu na čelním skle vozidla žalobce.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem celního úřadu, že žalobce své tvrzení ohledně výměny čelního skla ničím neprokázal a navíc jej ani nezbavuje odpovědnosti za nedodržení povinnosti úhrady časového poplatku. Uvedená povinnost totiž nedopadá na třetí osoby, ale týká se pouze řidiče, který jediný může být v případě jejího porušení obviněn ze spáchání přestupku. Jestliže tedy žalobce rezignoval na kontrolu toho, zda má na svém vozidle vylepený časový kupón, lze následek přičíst pouze k jeho tíži a je vzniklý pouze jeho nedbalostí. Žalobce byl přitom v průběhu celého řízení pasivní a zjištění celního úřadu nijak nezpochybňoval. Pokud jde o subjektivní stránku předmětného přestupku, žalovaný shodně s celním úřadem dovodil, že žalobce se svého jednání dopustil minimálně ve formě vědomé nedbalosti. Povinnost uhradit poplatek za užití zpoplatněné komunikace je totiž obecně známá, a žalobce si jí musel být s ohledem na svou předpokládanou 6 letou praxi v řízení vozidel vědom. Stejně tak si musel být s ohledem na dopravní značení dálnice D1 vědom toho, že se nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci. Subjektivní stránka přestupku tak byla naplněna, neboť žalobce i přes uvedenou presumovanou vědomost spoléhal bez

přiměřených důvodů na to, že chráněný zájem neporuší nebo neohrozí. S ohledem na charakter poškozeného zájmu žalovaný shledal rovněž splnění materiální stránky přestupku. Výše sankce, která se dotýká samé spodní hranice a činí jen 3 % z celkové možné částky, pak podle žalovaného odpovídá právě materiálnímu rozměru přestupku a okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán. Takto nízko stanovená pokuta pak vyjadřuje již samotnou typovou nebezpečnost dotčeného protiprávního jednání a případný reálný prostor pro její uložení v nižší výši proto podle žalovaného ani nebyl dán. Do výše pokuty tak nebyly žádné přitěžující okolnosti promítnuty.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O věci samé rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. bř.bs.“), bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že podaná žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že rozhodnutí celního úřadu je nepřezkoumatelné, neboť nehodnotil každý důkaz zvlášť, ale své závěry vyvodil ze souhrnného zjištění. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007.

Soud neshledal uvedenou argumentaci žalobce důvodnou, neboť celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal, jaké skutečnosti měl z jednotlivých důkazů za zjištěné. Provedené důkazy pak na straně 4 až 5 odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil jednotlivě, ve vzájemných souvislostech a také jako celek.

Prisvědčit nelze rovněž námitce žalobce, že z protokolu ze dne 8. 3. 2015 nevyplývá, že vozidlo žalobce bylo zastaveno na čerpací stanici Agip. V uvedeném protokolu je totiž odkaz na fotodokumentaci, kde fotografie č. 2a zachycuje průběh kontroly v místě typickém pro provozní plochu čerpací stanice. Na 33. km dálnice D1 ve směru na Brno, kde bylo podle údajů v protokolu vozidlo žalobce kontrolováno, se pak nachází pouze čerpací stanice Agip.

Skutečnost, že kontrolované vozidlo řídil žalobce, byla prokázána výpovědí svědků, která je podpořena fotodokumentací a obsahem protokolu, v nichž jsou zachyceny identifikační údaje žalobce. Vzhledem k tomu, že fotografie obsahují údaj o datu pořízení dne 8. 3. 2015 v době od 17:41 hod. do 17:44 hod., což odpovídá údaji o době kontroly v protokolu celní správy, kde je specifikováno rovněž místo kontroly, je třeba odmítnout zbývající námitky žalobce, že tyto fotografie mohly být „vyfoceny prakticky kdykoliv a kdekoliv“.

Dále se soud zabýval argumentací žalobce, v níž poukazuje na skutečnost, že na dálnici D1 najel „z komunikace vedoucí z obce H.“, resp. podle údaje vyznačeného v připojeném plánu po komunikaci směřující od objektu na adrese H., s tím, že jel po komunikaci, kde nebylo umístěno žádné značení, a skutečnost, že vjíždí na zpoplatněnou část komunikace, zjistil, až když se na dálnici ocitl a všiml si dopravního značení typického pro dálnice. K tomu soud poznamenává, že popis způsobu, jakým měl žalobce podle svého tvrzení najet na dálnici D1, je jak správně uvádí žalovaný vnitřně rozporný, neboť

komunikace z obce H., po níž měl žalobce podle svého tvrzení jet, se nachází na opačné straně dálnice D1, než na které je v plánu označen směr jízdy.

Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že již na místě kontroly namítal, že „bylo měněno čelní sklo, které bylo rozbité, a v servise zapomněli dálniční kupón přelepit“. V části žaloby nadepsané slovy: „Materiální stránka přestupku nebyla naplněna“ správním orgánům vytýká, že na rozdíl od zasahujících příslušníků nebyl předvolán k účastnické výpovědi a nebyl ani vyzván, aby doložil fakturu z autoservisu či jiný důkaz o úhradě poplatku. Z toho dovozuje, že nebyl zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Má rovněž za to, že právní kvalifikace přestupku je nesprávná.

V dané věci vycházely správní orgány z podkladů, jež měly k dispozici (protokol ze dne 8. 3. 2015, fotodokumentace, výpis údajů z Centrálního registru subjektů a svědecké výpovědi nadstrážmistra N. a nadstrážmistra Š.). Tyto podklady, které žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochyboval, pak byly plně dostatečné k tomu, aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal předmětný přestupek. Ze všech těchto podkladů vyplývá, že žalobce jako řidič předmětného vozidla užil dne 8. 3. 2015 přinejmenším v úseku od 29. do 33. km zpoplatněnou dálnici D1 ve směru jízdy na Brno, aniž byl uhrazen časový poplatek. Námitka žalobce, že „bylo měněno čelní sklo, které bylo rozbité, a v servise zapomněli dálniční kupón přelepit“, neobstojí již z důvodu, že žalobci nic nebránilo, aby podal žádost o výměnu kupónu, nový kupón řádně přilepil a splnil tak povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, tj. nejen uhradit časový poplatek, ale rovněž přilepit na viditelném místě ve vozidle příslušný díl kupónu prokazující tuto úhradu. V tomto ohledu lze přisvědčit argumentaci žalovaného, že nedošlo ke zjištění dvou konkurujících verzí skutkového děje, neboť verze žalobce představuje pouze marginální možnost, že se mohl dopustit stejně závažného přestupku spočívajícího v nevyhlení dílu kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku. Výše uvedené tvrzení žalobce pak soud hodnotí jako ryze účelové, neboť žalobce díl B kupónu ani fakturu ze servisu nedoložil a protokol ze dne 8. 3. 2015 odmítl podepsat.

Lze tedy uzavřít, že skutkový stav byl správními orgány dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování např. výsledkem žalobce nebo listinnými důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46). Provádět dokazování k účelovému tvrzení žalobce, že „bylo měněno čelní sklo, které bylo rozbité, a v servise zapomněli dálniční kupón přelepit“, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a bylo by zbytečné (srov. shodně výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 128/2013 - 36 a č. j. 8 As 109/2014 - 70). Jednání žalobce bylo správně kvalifikováno jako přestupek podle § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. K naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku totiž postačuje již pouhé nepřilepení příslušného dílu kupónu na viditelném místě ve vozidle.

Soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce, že výměra sankce je nepřezkoumatelná, resp. že celní úřad nezohlednil všechny skutečnosti rozhodné pro výměru sankce.

Celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí totiž na straně 7 uvedl, k jakým kritériím při jejím stanovení přihlížel. Vzal v úvahu maximální výši sankce, jakož i způsob spáchání přestupku a jeho následky. Jako polehčující zohlednil tu skutečnost, že žalobce nebyl za

stejně nebo podobné porušení zákona pravomocně potrestán. K tomu je třeba uvést, že řízení o dalším přestupku žalobce vedené pod sp. zn. 21260/2015-530000-12, nebylo v době vydání rozhodnutí celního úřadu, tj. dne 7. 12. 2015, pravomocně skončeno. Celní úřad přihlédl rovněž k významu chráněného zájmu a dále k tomu, že žalobce svým jednáním získal bezdůvodně finanční výhodu oproti platícím účastníkům silničního provozu. S ohledem na způsob spáchání a na jeho následky však celní úřad nespáčil v jednání žalobce vysokou míru společenské nebezpečnosti. Celní úřad tak přihlédl ke všem mu známým okolnostem posuzované věci, a to včetně způsobu zavinění, kdy jednání žalobce posoudil jako jednání z vědomé nedbalosti.

Poukaz žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016 není případný, neboť se týká skutkově odlišné věci. V tehdy posuzované věci žalobce užil pouze nájezd dálnice D1 v době 10 dnů od skončení platnosti kupónu pro rok 2014, který měl vylepen na vozidle v době kontroly. Oproti tomu v dané věci žalobce užil přinejmenším úsek od 29. do 33. km dálnice D1, a to v době více než měsíc od časové účinnosti nových dálničních kupónů. V důsledku tohoto rozhodnutí proto nemohl být porušen princip legitimního očekávání. Kromě toho se výše sankce v obou případech pohybuje při samé spodní hranici zákonného rozpětí dle ustanovení § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgány tudíž při určení výše pokuty v dané věci nevybočily z mezí správního uvážení. Pokutu ve výši 3.000,- Kč, která představuje toliko 3 % z celkové horní hranice 100.000,- Kč, přitom nelze považovat za nepřiměřenou. Za přiléhavé nelze považovat ani srovnání výše uložené sankce s výší přírážky v pražské MHD. Žalobce v tomto směru opomíjí represivní a generálně preventivní účel sankce za předmětný přestupek, jejíž maximální výše činí 100.000,- Kč.

Při určení výše sankce celní úřad vyšel z toho, že žalobce spáchal přestupek z vědomé nedbalosti. V odůvodnění svého rozhodnutí celní úřad s poukazem na předpokládanou 6 letou praxi žalobce v řízení vozidle a obecně známou skutečnost, že dálnice D1 je zpoplatněnou komunikací, dovedl, že žalobce si musel být vědom povinnosti uhradit časový poplatek za užití zpoplatněné komunikace. Není tudíž důvodná námitka žalobce, že celní úřad se spokojil s pouhým opisem definice vědomé nedbalosti. Námitky žalobce, že sankce byla uložena na základě nesprávného vyhodnocení formy zavinění přestupku, proto soud neshledal důvodnými.

Prisvědčit nelze ani námitkám žalobce, že žalovaný nevyhověl jeho žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Žalobce totiž v žalobě netvrdí, že by v jeho případě podjatá osoba skutečně rozhodovala (k tomu srov. blíže rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008 - 124, na nějž poukázal žalovaný ve vyjádření). Případná vada řízení proto nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž přiléhavě poukazuje na to, že uvedená skutečnost nemohla bránit žalobci v doplnění odvolání, když výzvu k doplnění blanketního odvolání učinil celní úřad a nikoli pracovník žalovaného. Kromě toho v odvolání ze dne 19. 6. 2015 žalobce žádá o sdělení údaje o oprávněné úřední osobě s tím, že podání bude doplněno v zákonné lhůtě. Nelze proto dovozovat, že žalobce hodlal doplnit své odvolání teprve na základě sdělení údaje o oprávněné úřední osobě. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za překvapivé, neboť k nedoplnění odvolání došlo pouze v důsledku pasivity žalobce.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky žalobce důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto mu nárok na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová